

Sygn. akt IIK 568/16

1 Ds. 483.2016, RKS.60.23.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22.12.2017r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Gajewski

Protokolant: Aleksandra Dymacz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu: --/--

po rozpoznaniu w dniach 13.04.2017r., 10.05.2017r., 17.05.2017r., 02.08.2017r., 09.10.2017r., 07.11.2017r. i 13.12.2017r. sprawy karnej

przeciwko **M. Z. (1)**, c. E. i S. z d. S.

ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że :

I. prowadząc w latach 2008- 2011 działalność gospodarczą w zakresie produkcji odzieży damskiej, lekkiej z siedzibą w P. 199, złożyła w okresie od 25.02.2008r. do 01.02.2012r. w Urzędzie Skarbowym w L. deklaracje VAT-7, w których podała nieprawdę w wyniku nierzetelnego prowadzenia rejestrów VAT:

1) za miesiące 2008r.: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień, gdyż zaniżyła wartość sprzedaży towarów o łączną wartość netto 402.308,18 zł oraz zastosowała wbrew przepisom do sprzedaży o wartości netto 110.002,00 zł preferencyjną stawkę „0”

2) za miesiące 2009r.: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień, gdyż zaniżyła wartość sprzedaży towarów o łączną wartość netto 664.629,02 zł,

3) za miesiące 2010r.: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień, gdyż zaniżyła wartość sprzedaży towarów o łączną wartość netto 828.145,76 zł

4) za miesiące 2011r.: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień, gdyż zaniżyła wartość sprzedaży towarów o łączną wartość netto 761.944,70 zł

co skutkowało uszczupleniem podatku od towarów i usług za okresy:

- miesiąc styczeń 2008r. w kwocie 7.451,00 zł,
- miesiąc luty 2008r. w kwocie 8.668,00 zł,
- miesiąc marzec 2008r. w kwocie 7.340,00 zł,
- miesiąc kwiecień 2008r. w kwocie 8.872,00 zł,
- miesiąc maj 2008r. w kwocie 10.120,00 zł,

- miesiąc czerwiec 2008r. w kwocie 12.129,00 zł,
- miesiąc lipiec 2008r. w kwocie 10.746,00 zł,
- miesiąc sierpień 2008r. w kwocie 10.320,00 zł,
- miesiąc wrzesień 2008r. w kwocie 4.059,00 zł,
- miesiąc październik 2008r. w kwocie 3.809,00 zł
- miesiąc listopad 2008r. w kwocie 14.459,00 zł,
- miesiąc grudzień 2008r. w kwocie 7.365,00 zł,
- miesiąc styczeń 2009r. w kwocie 15.587,00 zł,
- miesiąc marzec 2009r. w kwocie 17.093,00 zł,
- miesiąc kwiecień 2009r. w kwocie 12.185,00 zł,
- miesiąc maj 2009r. w kwocie 12.185,00 zł,
- miesiąc czerwiec 2009r. w kwocie 12.214,00 zł,
- miesiąc lipiec 2009r. w kwocie 12.185,00 zł,
- miesiąc sierpień 2009r. w kwocie 12.185,00 zł,
- miesiąc wrzesień 2009r. w kwocie 12.185,00 zł,
- miesiąc październik 2009r. w kwocie 12.185,00 zł
- miesiąc listopad 2009r. w kwocie 12.185,00 zł,
- miesiąc grudzień 2009r. w kwocie 12.185,00 zł,
- miesiąc styczeń 2010r. w kwocie 9.265,00 zł,
- miesiąc luty 2010r. w kwocie 8.079,00 zł,
- miesiąc marzec 2010r. w kwocie 26.164,00 zł,
- miesiąc kwiecień 2010r. w kwocie 20.466,00 zł,
- miesiąc maj 2010r. w kwocie 12.889,00 zł,
- miesiąc czerwiec 2010r. w kwocie 18.749,00 zł,
- miesiąc lipiec 2010r. w kwocie 17.247,00 zł,
- miesiąc sierpień 2010r. w kwocie 15.382,00 zł,
- miesiąc wrzesień 2010r. w kwocie 11.557,00 zł,
- miesiąc październik 2010r. w kwocie 17.257,00 zł
- miesiąc listopad 2010r. w kwocie 14.322,00 zł,

- miesiąc grudzień 2010r. w kwocie 10.949,00 zł,
- miesiąc styczeń 2011r. w kwocie 14.424,00 zł,
- miesiąc luty 2011r. w kwocie 14.784,00 zł,
- miesiąc marzec 2011r. w kwocie 14.431,00 zł,
- miesiąc kwiecień 2011r. w kwocie 14.405,00 zł,
- miesiąc maj 2011r. w kwocie 15.023,00 zł,
- miesiąc czerwiec 2011r. w kwocie 14.434,00 zł,
- miesiąc lipiec 2011r. w kwocie 14.774,00 zł,
- miesiąc sierpień 2011r. w kwocie 14.604,00 zł,
- miesiąc wrzesień 2011r. w kwocie 14.604,00 zł,
- miesiąc październik 2011r. w kwocie 11.028,00 zł
- miesiąc listopad 2011r. w kwocie 10.618,00 zł,
- miesiąc grudzień 2011r. w kwocie 10.437,00 zł,

RAZEM 602.703,00 zł

i naruszeniem przepisów określonych w art. 5 ust. 1, art. 19 ust.1 , art. 42 ust. 1 pkt 2, ust. 3 , 4 i 11, art. 86, art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (j.t. z 2011r. Dz.U. Nr 177, poz. 1054 z późn.zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks i z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks;

II. prowadząc działalność gospodarczą w zakresie produkcji odzieży damskiej, lekkiej z siedzibą w P. 199, złożyła w Urzędzie Skarbowym w L. zeznanie podatkowe za 2010 r. w dniu 21.03.2011r, w którym podała nieprawdę poprzez:

- zaniżenie sprzedaży wyrobów na wartość netto 828.145,76 zł,
- niewykazanie zakupu tkanin na wartość 460.387,77 zł,
- niewykazanie zakupu dodatków na wartość 36.133,50 zł
- niewykazanie kosztów robocizny na wartość 48.728,00 zł,

co skutkowało uszczupleniem podatku dochodowego od osób fizycznych **w kwocie 36.405,00 zł** i naruszeniem przepisów: art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (j.t. z 2012r. Dz.U. poz. 361 z późn.zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 kks;

III. prowadząc działalność gospodarczą w zakresie produkcji odzieży damskiej, lekkiej z siedzibą w P. 199, złożyła w Urzędzie Skarbowym w L. zeznanie podatkowe za 2011r. w dniu 04.04.2012r, w którym podała nieprawdę poprzez:

- zaniżenie sprzedaży wyrobów na wartość netto 761.944,70 zł,
- niewykazanie zakupu tkanin na wartość 413.165,16 zł ,

- niewykazanie zakupu dodatków na wartość 41.726,66 zł
- niewykazanie kosztów robocizny na wartość 54.054,00 zł,

co skutkowało uszczupleniem podatku dochodowego od osób fizycznych **w kwocie 18.877,00 zł** i naruszeniem przepisów: art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (j.t. z 2012r. Dz.U. poz. 361 z późn.zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 kks;

IV. prowadząc działalność gospodarczą w zakresie produkcji odzieży damskiej, lekkiej z siedzibą w P. 199, prowadziła nierzetelnie księgi przychodów i rozchodów za okres od 01.01.2008r. do 31.12.2011r. poprzez:

- niezewidencjonowanie sprzedaży wyrobów na wartość netto 2.657,027,66 zł
- niezawidencjonowanie zakupu tkanin na wartość 1.309.277,65 zł,
- niezewidencjonowanie zakupu dodatków na wartość 110.792,15 zł
- niezewidencjonowanie kosztów robocizny na wartość 278.093,03 zł,

czym naruszyła przepisy: art. 24a ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (j.t. z 2012r. Dz.U. poz. 361 z późn.zm.), §11 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26.08.2003r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów (Dz.U. nr 152, poz. 1575 z późnym.).

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks;

I. uznaje oskarżoną M. Z. (2) za winną czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku z tą różnicą, że uszczuplenie za miesiąc czerwiec 2008r. ustala w kwocie 12.165.00 zł, za miesiąc lipiec 2008r. ustala w kwocie 10729,00 zł, a ponadto za miesiąc luty 2009 r. w kwocie 11.042.00 zł oraz łączną kwotę uszczuplenia określa na kwotę 602.701.00 zł, tj. czynu z art. 56 § 1 kks i z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to na podstawie art. 56 § 1 w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza jej karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka równoważna jest kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych,

II. uznaje oskarżoną M. Z. (2) za winną czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, z tą różnicą, że z kwalifikacji prawnej tego czynu eliminuje art. 37 § 1 pkt 3 kks tj. czynu z art. 56 § 2 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 wymierza jej karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka równoważna jest kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych,

III. uznaje oskarżoną M. Z. (2) za winną czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, z tą różnicą, że z kwalifikacji prawnej tego czynu eliminuje art. 37 § 1 pkt 3 kks tj. czynu z art. 56 § 2 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 wymierza jej karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka równoważna jest kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych,

IV. uznaje oskarżoną M. Z. (2) za winną czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 61 § 1 wymierza jej karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka równoważna jest kwocie 60(sześćdziesięciu) złotych,

V. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 2 kk w zw. z art. 20 §2 kks i art. 39 § 1 kks łączy oskarżonej wymierzone kary grzywny i orzeka jedną karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka równoważna jest kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych,

VI. na podstawie art. 33 § 1 i 2 kks w zw. z art. 22 § 2 pkt 4 kks orzeka wobec oskarżonej M. Z. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia czynów opisanych w pkt I, II i III części dyspozytywnej wyroku w łącznej kwocie 657.985 zł (sześćset pięćdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych),

VII. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624§1 kpk i art. 17 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie i nie wymierza jej opłaty.

UZASADNIENIE

W okresie od 2006 r. M. Z. (2) prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P. 199. W ramach prowadzonej działalności oskarżona zajmował się w tym czasie produkcją odzieży damskiej. W latach 2008 – 2012 r. była czynny podatnikiem podatku VAT oraz zarejestrowanym podatnikiem podatku VAT – UE. Ponadto rozliczała się także na zasadach ogólnych z podatku dochodowego od prowadzonej działalności.

W roku 2008 i następnych, głównym rynkiem zbytu towarów (spódnic, bluzek) wyprodukowanych w firmie oskarżonej byli kontrahenci posiadający swoje siedziby w Republice Federalnej Niemiec oraz w Republice Czeskiej. Cześć z tych transakcji była udokumentowana stosownymi fakturami, gdzie stawka podatku Vat wynosiła 0 %.

W okresie od 2008 r. do 2011 r. w szwalni praca dobywała się w warunkach jednozmianowych, a okresami – w czasie konieczność wykonania nadprogramowych zamówień – na dwie zmiany. W wymienionym okresie, gdy zamówień było mniej – na ogół w okresie wakacyjnym i w grudniu – zakład miał albo kilkudniowe przerwy produkcyjne albo też w tym czasie zredukowano ilość pracujących pracowników.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k. 229, k. 291, częściowo zeznania świadka R. K. – k. 160, k. 352, D. M. – k. 163, k. 352, M. M. – k. 169, k. 352v, częściowo W. R. – k. 28, k. 353, I. T. – k. 31, k. 353, częściowo M. T. – k. 154, k. 353v, E. W. – k. 151, k. 353v, częściowo M. W. – k. 157, k. 354, M. W. – k. 354, k. 24, J. Z. – k. 17, k. 354v, E. F.- k. 374v, A. S. – k. 34, k. 375, B. K. – k. 21, protokół pokontrolny – k. 37, k. 72, k. 105, k. 133, decyzje (...) k. 200, k. 56, k. k. 135, k. 211, decyzje DIS – k. 3, k. 97, k. 176, k. 249,

W 2012 r. pracownicy Urzędu Skarbowy w L. przeprowadzili kontrolę podatkowa w zakresie sprawdzenia prawidłowości rozliczeń podatku od towaru i usług za miesiąc od stycznia 2008 r. do grudnia 2011 r. oraz w zakresie podatku dochodowego za lata 2008 - 2011.

W wyniku kontroli ujawniono szereg nieprawidłowości, między innymi w zakresie nieudokumentowania, wbrew przepisom ustawy, zastosowania preferencyjnej stawki VAT 0 % do transakcji z podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą na obszarze UE.

Przed wszystkim kontrolującym oskarżona nie przedstawiła dokumentów świadczących o tym, że towar u niej wyprodukowany został wywieziony poza obszar Rzeczypospolitej Polskiej i przekazany nabywcy. Przedstawione przez oskarżoną WZ (wydanie na zewnątrz) nie spełniały bowiem, w myśl przepisów szczególnych ustawy o podatku od towarów i usług, kryteriów dokumentu, potwierdzającego rzeczywisty wywóz towaru poza granice kraju. Jedynie co do faktury VAT nr (...) z 1.03.2008 r., wobec wpłaty otrzymanej na kont firmy oskarżonej, dokonanej przez B. T. uznano, że transakcja sprzedaży towaru w istocie miała miejsce.

Ponadto kontrolujący ustalili nieprawidłowości w zakresie rozliczeń zakupu energii, rozmów telefonicznych częściowo wykonanych w celach prywatnych za lata 2008 - 2011. Natomiast w latach 2009 - 2011 roku dodatkowo ustalono niewłaściwe rozliczenie poprzez zawyżenie podatku naliczonego od zakupu oleju napędowego do pojazdu firmowego.

Na skutek nierzetelnego prowadzenia dokumentacji księgowej w zakresie rejestru podatku VAT i braku właściwego udokumentowania transakcji z kontrahentami zagranicznymi, a w konsekwencji niewłaściwym rozliczeniem przy zastosowaniu stawki preferencyjnej podatku 0 % oraz nieprawidłowościami w zakresie rozliczenia rozmów

telefonicznych, paliwa i zakupu energii, powstało uszczuplenie w podatku VAT za okres od stycznia 2008 r. do grudnia 2011 na łączną kwotę 602 703 złotych.

Dowód: częściowo zeznania świadka R. K. – k. 160, k. 352, D. M. – k. 163, k. 352, M. M. – k. 169, k. 352v, częściowo W. R. – k. 28, k. 353, I. T. – k. 31, k. 353, częściowo M. T. – k. 154, k. 353v, E. W. – k. 151, k. 353v, częściowo M. W. – k. 157, k. 354, M. W. – k. 354, k. 24, J. Z. – k. 17, k. 354v, E. F.- k. 374v, A. S. – k. 34, k. 375, B. K. – k. 21, protokół pokontrolny – k. 37, k. 72, k. 105, k. 133, decyzje (...) k. 200, k. 56, k. k. 135, k. 211, decyzje DIS – k. 3, k. 97, k. 176, k. 249,

W 2012 r. w firmie oskarżonej przeprowadzono również kontrolę w zakresie właściwego rozliczenia podatku dochodowego za lata 2008 – 2011.

W wyniku sprawdzenia ustalono nieprawidłowości dotyczące niezaewidencjonowania odsetek bankowych od środków zgromadzonych na rachunku. Zmniejszono w sposób niewłaściwy przychody o ujemne różnice kursowe oraz o prywatne rozmowy telefoniczne, a także zakup paliwa. Co istotniejsza jednak, poza nie wpisaniem do ksiąg podatkowych zakupu tkaniny w 2008 roku od firmy (...) w ilości 20 kg na kwotę 559,98 zł brutto, w latach 2008 – 2011 w sposób uniemożliwiający dokładne określenie całości sprzedaży, oskarżona nierzetelnie prowadziła księgi podatkowe w zakresie wartości uzyskanych przychodów oraz ponoszonych kosztów związanych z produkcją i sprzedażą odzieży, tak na rynek krajowy, jak i zagraniczny. Składając zeznanie podatkowe za roku 2010 r. i 2011 r. oskarżona zaniżyła sprzedaż wyrobów, nie wykazała całości zakupu tkanin i dodatków oraz nie wykazała kosztów robocizny w wysokości, jakiej to rzeczywiście miało miejsce.

W wyniku tego postępowania doszło do uszczuplenia podatku dochodowego od osób fizycznych za rok 2010 na kwotę 36 405 złotych, a w roku 2011 na kwotę 18 877 złotych

Dowód: częściowo zeznania świadka R. K. – k. 160, k. 352, D. M. – k. 163, k. 352, M. M. – k. 169, k. 352v, częściowo W. R. – k. 28, k. 353, I. T. – k. 31, k. 353, częściowo M. T. – k. 154, k. 353v, E. W. – k. 151, k. 353v, częściowo M. W. – k. 157, k. 354, M. W. – k. 354, k. 24, J. Z. – k. 17, k. 354v, E. F.- k. 374v, A. S. – k. 34, k. 375, B. K. – k. 21, protokół pokontrolny – k. 37, k. 72, k. 105, k. 133, decyzje (...) k. 15, k. 110, k. 188, decyzje DIS – k. 82, k. 161, k. 235, pismo WSA z 29.03.2017 r.

M. Z. (2) nie była w przeszłości karana sędownie. Oskarżona ma 44 lata. Nie była leczony psychiatrycznie, neurologicznie lub odwykowo. Pracuje i uzyskuje dochód rzędu 1200 złotych miesięcznie.

Słuchana zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak również przed sądem oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej przestępstw. W złożonych wyjaśnieniach podała, że produkowała i sprzedawała odzież na rynek niemiecki. Odbiorcami na halach handlowych byli obywatele Pakistanu i Wietnamu. Dodała, że w postępowaniu podatkowym nie wzięto pod uwagę relacji świadków, którzy przyznali, iż zakład produkcyjny miał przerwy w roku przez 3 - 4 miesiące.

Dowód: wyjaśnienia – k. 229, k. 291, k. 329v, karta karna k. 293

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie poniższych rozważań zauważyć należy, że akta sprawy, oprócz szerokiego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, zawierają prawomocne decyzje organów podatkowych, które zapadły na mocy odwołania od tychże decyzji. Rozstrzygnięcia te stwierdzają, że M. Z. (2) składając deklarację podatku VAT oraz dochodowego za lata 2008 - 2011 uczyniła to nierzetelnie, niewłaściwie dokumentując transakcje podlegające rozliczeniu według stawki preferencyjnej w zakresie podatku VAT oraz w konsekwencji zaniżenia sprzedaży i niewykazania zakupu towarów oraz kosztów robocizny doprowadziła do uszczuplenia w zakresie podatku dochodowego w wymienionej tak kwocie. Zgodnie z wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 20.04.2000 r. w sprawie II AKA 32/00 oraz innymi, które Sąd meriti aproubuje, samodzielność jurysdykcyjna sądu karnego (art. 8 § 1 k.p.k.) nie uprawnia do dokonywania dowolnych ustaleń w zakresie obowiązku podatkowego. Skoro ustalenie istnienia tego obowiązku (bądź braku powinności)

oraz wysokości podatku należy do organów skarbowych pod kontrolą sądu administracyjnego, zapadające w odnośnym postępowaniu decyzje należy traktować jako rozstrzygnięcia "kształtujące stosunek prawny" (art. 8 § 2 k.p.k.) i uznawać za wiążące w postępowaniu karnym. Biorąc pod uwagę powyższe stanowisko dotyczące sposobu traktowania prawomocnych decyzji podatkowych kwestionowanie zawartych tam rozstrzygnięć byłoby uprawnione jedynie wówczas, gdyby wykazał rażące błędy w podstawie faktycznej rozstrzygnięcia podatkowego czy błędów natury rachunkowej.

Tymczasem w ocenie Sądu analiza całokształtu dowodów ujawnionych w sprawie na takie postępowanie nie pozwala. Sąd bowiem w zasadniczych kwestiach związanych ze stawianymi oskarżonej zarzutami odmówił jej twierdzeniom wiary.

W ocenie Sądu wyjaśnienia M. Z. (1) zasługiwały na uwzględnienie tylko w tej części, w której oświadczyła, iż we wskazanym w akcie oskarżenia okresie prowadził firmę (...) w P. 199, której głównym przedmiotem działalności było szycie damskiej odzieży lekkiej.

Za niewątpliwie należało uznać również to, iż skutkiem przeprowadzonych kontroli przez organy skarbowe wydano decyzje podatkowe, mocą których stwierdzono liczne nieprawidłowości w zakresie rzetelności prowadzenia ksiąg podatkowych, co w konsekwencji doprowadziło do sytuacji, że oskarżoną zobowiązano do uregulowania zobowiązań podatkowych z tytułu podatku VAT oraz dochodowego do osób fizycznych za okres od stycznia 2008r. do 2011. w kwocie opisanej w zarzucie.

Pozostałe wyjaśnienia oskarżonej, zwłaszcza wtedy gdy podnosiła, że jej zakład w ciągu roku miał kilkumiesięczne przerwy produkcyjne związane z całkowitym brakiem zamówień, należało uznać za nieprawdziwe i sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

O słuszności ustaleń poczynionych w toku postępowania administracyjnego, a którym zaprzecza oskarżona, świadczą przede wszystkim zeznania świadków.

Dla Sądu szczególną wagę miały relacje tych osób, które na dzień ich przesłuchania już u oskarżonej nie pracowały, a jednocześnie nie pozostawały z nią w jakimkolwiek konflikcie. Z wielu przesłuchanych pracowników oskarżonej J. Z. (2), B. K. (2), M. W. (3), I. T., A. S., D. M. (2), T. B., M. M. (2), E. B. oraz B. K. (2) zeznały, że przerwy w pracy były najwyżej kilkudniowe i głównie w okresie Świąt Bożego Narodzenia. Ponadto wymienione kobiety podały, że w początkowym okresie działalności szwalni (2007 – 2009), pracy odbywała się w systemie dwuzmianowym. Nie jest zatem prawdą zdaniem Sądu to co utrzymuje oskarżona, a także część pracujących jeszcze na chwilę przesłuchania u niej świadków, że zakład pracował zawsze na jedną zmianę i co najistotniejsze, przestoje kiedy to firma była całkiem zamknięta, były od listopada do lutego i w okresie wakacyjnym lipiec – sierpień.

Podkreślić w tym miejscu wypada, że Sąd nie miał żadnych powodów, aby w/w z nazwiska świadkom nie zawierzyć. Sąd to osoby postronne, niez zaangażowane w proces i nie pozostające z oskarżoną w żadnej relacji służbowej. Tym samym nie miały żadnych powodów by relacjonować w sposób dla niej niekorzystny. Jedynie M. W. (3) mogła – z racji dyscyplinarnego zwolnienia - pozostawać z oskarżoną w konflikcie, lecz jej niekorzystne zeznania, skoro nieodosobnione, także uznać należy za prawdziwe.

Inaczej natomiast ocenić należy relację W. R. (2), M. T. (2), M. W. (4) oraz R. K. (2), które zeznały, że przerwy w działalności zakładu były kilkumiesięczne. Pomijając kwestię sprzeczności tych twierdzeń z twierdzeniami w/ w świadków, którzy pozostają w większości, to ponadto zwrócić uwagę trzeba na stosunek zależności służbowej z racji ich zatrudnienia przez M. Z. (2). Nie bez znaczenia dla tej oceny jest także to, że kilkumiesięczne przestoje w działalności gospodarczej, bez jednoczesnej jej zawieszenia, czynią ją z gruntu nieopłacalną, a wręcz zagrażającą upadłością, chociażby wobec konieczności ponoszenia niemałych w tym wypadków kosztów stałych, jak na przykład kosztów pracy, czy wynajmu pomieszczeń. Innymi słowy, gdyby takie zdarzenia cyklicznie w istocie występowały, oskarżona musiałaby się zabezpieczyć. Tymczasem z jej wyjaśnień nie wynika, aby dokonywała wymienionych zabezpieczeń finansowych, a wręcz stwierdziła, że pewne jej działania gospodarcze nie przynosiły efektu, sprzedaż w rzeczywistości

odbywała się bez stałych kontraktów, okazjonalnie, co w konsekwencji doprowadziło do zamknięcia działalności w 2015 r.

Konkludując wyżej naprowadzone argumenty sprawiły, że w ocenie Sądu świadkowie, broniąc stanowiska oskarżonej, zeznawali w sposób dla niej najbardziej korzystny i jednocześnie sprzeczny z prawidłowymi ustaleniami przeprowadzonej w zakładzie kontroli skarbowej.

O braku rzetelności w prowadzeniu ksiąg rachunkowych i błędnym rozliczaniu podatku VAT świadczą także zeznania M. W. (5). Jak słusznie w decyzji podnosi się, świadek zrelacjonowała, że jeździła jako tłumacz z oskarżoną z towarem do L., B. i P.. Tymczasem rozliczają na preferencyjnych warunkach faktury VAT, w 2008 r. M. Z. (2) ujawniła jako jednego z odbiorców towaru firmę mające swoją siedzibę w K..

Podkreślić również należy, co zostały szeroko opisane w decyzji, że transakcje sprzedaży zostały przez oskarżoną udokumentowane w sposób niezgodny, z jasnymi i jednoznacznymi w tej materii, przepisami ustawy o podatku VAT. W ocenie Sądu takie postępowanie jest o tyle zadziwiające, że rozliczając się na zasadach preferencyjnych, M. Z. (2) powinna szczególnie dołożyć należytej staranności w dokumentowaniu sprzedaży towaru poza granicami kraju. Takie postępowanie z pewnością uchroniłoby od zakwestionowania przez organ podatkowych sposobu tego rozliczenia i naliczenia podatku w przypisanej wysokości z uwzględnieniem stawki podstawowej.

Sąd nie zauważył również, aby inne ustalenia wynikające z decyzji podatkowych w zakresie podatku VAT były w sposób ewidentny nie przystające do ustaleń poczynionych w postępowaniu dowodowym w niniejszej sprawie. Stąd też nie było żadnych podstaw, by te ustalenia kwestionować i weryfikować.

W kwestii podatku dochodowego od osób fizycznych, to także w tym zakresie Sąd nie stwierdził, aby doszło przy okazji wydawania decyzji do jakiegokolwiek błędów natury faktycznej lub rachunkowej.

W obszernie uzasadnionych i poprzedzonych szczegółową analizą decyzjach, Urząd Skarbowy wyjaśnił, dlaczego uznał, że oskarżona w sposób nierzetelny prowadziła księgę przychodów i rozchodów powstałych w czasie działalności gospodarczej w latach 2010 – 2011 r. i dokonał stosownego obliczenia podatku należnego za ten okres, wyliczając jednocześnie kwotę uszczuplenia.

Poza drobnymi kwestiami, jak błędne niezaewidencjonowanie odsetek zgromadzonych na rachunku bankowym, zakupu paliwa czy rozliczenia telefonów, zasadniczy zarzut dotyczył omówionych już wyżej transakcji z podmiotami zagranicznymi z Niemiec i Czech i nie zaksięgowania przychodów z tego tytułu oraz niezaewidencjonowania zakupu tkanin i dodatków. Sposób wyliczenia należnego podatku został szczegółowo przedstawiony w decyzjach podatkowych, gdzie uwzględniono wydajność i ilość zatrudnionych pracowników, częstotliwość dostaw, okoliczność sprzedaży towarów także na targowiskach w Polsce oraz dane związane zakupem tkaniny i braku ich korelacji z wyliczoną ilością szytej odzieży – z uwzględnieniem średnich norm zużycia tkaniny oraz ilości odpadów. Decyzje w zakresie podatku dochodowego są prawomocne, ich merytoryczna argumentacja nie odbiega od okoliczności podawanych przez przesłuchanych świadków, dlatego też Sąd nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, by ustalenia tam poczynione kwestionować.

W kwestii odpadów to podkreślić należy, że zostały one przez oskarżoną w trakcie postępowania sprawdzającego zaniżone. Należy przyjąć, w ślad za relacją świadków (M. W., B. K., M. W.), że dzienna ilość odpadów to średnio 60 kg (worki wg oskarżonej były 60 kg) co stanowi 300 kg tygodniowo. Tymczasem według faktur w roku 2009 rocznie wydano odpadów w ilości 534 kg (2010 r. – 790 kg, 2011 r. – 210 kg). Co więcej przyjmując, że odpadów faktycznie było w ilości 60 kg dziennie, to ich skala jest wyższa za rok 2009, 2010 i 2011 niż zakup tkaniny. Tym samym uznać należy w ślad za stanowiskiem organu podatkowego, że biorąc pod uwagę doświadczenie pracownic co przełożyło się na wykorzystanie materiału przy braku powstania odpadów, podatniczka zakupiła znacznie więcej tkaniny, niż zadeklarowała.

Pozostałe nieprawidłowości dotyczą ilości zakupionych wieszaków, przebiegu samochodu stanu zatrudnienie, co został omówione w decyzji i nie wymaga ponownego, szerszego naprowadzenia.

Podsumowując uznać należy, że okoliczności wyżej wspomniane świadczą o tym, że oskarżona prowadziła działalność gospodarczą w zakresie szycia odzieży lekkiej na wyższą skalę, niż to wynikałoby z prowadzonych ksiąg rachunkowych. Sposób wyleczenia tej skali i w konsekwencji również podstawy opodatkowania, choć oczywiście nieprecyzyjny (wobec braku dowodów z winy oskarżonej) jest przybliżony i uśredniony. Biorąc jednak pod uwagę, że organ podatkowy uwzględnił wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonej, jak i na jej niekorzyść, Sąd nie widzi podstaw do kwestionowania tych ustaleń.

W tym stanie rzecz nie może także budzić zdziwienia to, że to wyliczenie podstawy opodatkowania dla podatku VAT jest identyczne w kilku miesiącach. Jeszcze raz podkreślić należy, że to są wartości uśrednione, a stan taki został spowodowany postępowaniem oskarżonej, która w sposób nierzetelny, z jednej strony z pominięcia wielkości produkcji i okoliczności z tym związanych (jak np. zakup tkaniny i dodatków, zmieniającego się stanu zatrudnienie i wydajności, ilości odpadów, zużycia wieszaków), a z drugiej właściwego udokumentowania sprzedaży towaru pozwalające na preferencyjne rozliczenie tego podatku, prowadziła swoją księgowość.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują również dokumenty załączone do akt sprawy. W związku z faktem, iż zostały one sporządzone bądź to przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, bądź też ich prawdziwości nikt nie kwestionował, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności, czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń (poza fakturami, które nie odzwierciedlały realnego obrotu paliwami).

W tym stanie rzeczy i z przyczyn powyższych Sąd uznał, że całość tak zgromadzonego materiału dowodowego w sposób oczywisty potwierdza przedstawione M. Z. (1) zarzuty.

Jako osoba zdrowa, oskarżona była zdolna do ponoszenia winy w sprawie.

Poddając merytorycznej analizie zasadność zarzutów postawionych oskarżonej jest niewątpliwym, w kontekście ujawnionych dowodów, iż swoim zachowaniem wypełniła ustawowe znamiona czynu z art. 56 § 2 kks. Przepis ten stanowi, że przestępstwa tego dopuszcza się podatnik, który składając organowi podatkowemu deklarację podaje nieprawdę lub zataja prawdę przez co naraża podatek na uszczuplenie (lub uszczupła), jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 kks. Podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu (art. 7 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa). Czyn z art. 56 § 2 kks ma zatem charakter indywidualny.

Zachowanie sprawcze w przypadku czynu z art. 56 § 2 kks polega na narażeniu na uszczuplenie podatku m.in. poprzez podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w deklaracji. Podanie nieprawdy polega na przedstawieniu organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi okoliczności niezgodnych z rzeczywistością, istotnych z punktu widzenia danego typu podatku w kontekście elementów mających znaczenie dla ustalenia istnienia tego zobowiązania podatkowego oraz wskazania jego wysokości.

Czyn zabroniony określony w art. 56 § 2 kks ma charakter materialny. Dla przypisania odpowiedzialności karnej na jego podstawie niezbędne jest nie tylko wypełnienie przez zachowanie sprawcy jednej z form zachowania określonych w znamionach modalnych, lecz konieczne jest ponadto wywołanie poprzez takie właśnie zachowanie skutku w postaci co najmniej narażenia na uszczuplenie danego podatku. Z kolei zgodnie z art. 53 § 27 kks należność publicznoprawna uszczuplona czynem zabronionym jest to wyrażona liczbowo kwota pieniężna, od której uiszczenia lub zadeklarowania uiszczenia w całości lub w części osoba zobowiązana uchyliła się i w rzeczywistości ten uszczerbek finansowy nastąpił.

Z uwagi na materialny charakter czynu konieczne jest wykazanie, że między działaniem sprawcy a skutkiem w postaci uszczuplenie podatku zachodzi powiązanie przyczynowe. W praktyce realizacja znamion określonych w art. 56 § 2 kks,

co do zasady łączy się nie tylko ze stworzeniem stanu wysokiego prawdopodobieństwa powstania uszczuplenia danego typu podatku, lecz z wystąpieniem uszczuplenia. Wynika to z faktu, że obowiązek złożenia deklaracji w większości przypadków pokrywa się czasowo z obowiązkiem zapłaty podatku. Tym samym podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w deklaracji następuje równoległe z powstaniem obowiązku zapłaty. W przypadku czynu z art. 56 § 2 kks wartość kwoty podatku uszczuplonego musi być mała w rozumieniu art. 53 § 14 kks.

Oszustwo podatkowe określone w art. 56 § 2 kks od strony podmiotowej charakteryzuje się umyślnością i można je popełnić, działając w obu odmianach umyślności, a więc zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem wynikowym. Dla przypisania strony podmiotowej oszustwa podatkowego konieczne jest stwierdzenie, że sprawca był świadomy, że swoim zachowaniem podaje nieprawdę lub zataja prawdę, że w ten sposób przedstawia błędnie okoliczności istotne z punktu widzenia podstawy lub wysokości zobowiązania podatkowego oraz że naraża w ten sposób podatek na uszczuplenie lub go uszczupla.

Z kolei art. 61§1 kks penalizuje nierzetelne prowadzenia ksiąg , przy czym księga nierzetelna to księga prowadzona niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Przepięstwo to, podobnie jak omówione wyżej oszustwo podatkowe, można popełnić wyłącznie umyślnie.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.k.s. statuującym na gruncie karno – skarbowym instytucję czynu ciągłego, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. W zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

W myśl przepisu art. 7 § 1 kks jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach kodeksu, przypisuje się tylko jedno przestęstwo skarbowe lub tylko jedno wykroczenie skarbowe na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Mając na uwadze powyższe argumenty natury faktycznej i prawnej Sąd uznał oskarżoną za zarzuconych jej czynów z art. 56 § 2 kks i art. 61 §1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zakresie podatku dochodowego i podatku Vat oraz czynu z art. 61 § 1kks w zakresie nierzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych.

Należy zauważyć, że w okresie co najmniej od stycznia 2008 r. do grudnia 2011 r., w krótkich odstępach czasowych, oskarżona w sposób nieuprawniony stosowała do obrotu towaru z podmiotami zagranicznymi w ramach Unii Europejskiej preferencyjną stawkę Vat, gdy tymczasem wskazany obrót, przy braku należytego jego udokumentowania, podlegał opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług w stawce podstawowej. Taki stan rzeczy, należało uwzględnić w treści comiesięcznie składanych deklaracjach VAT – 7, nie mniej jednak oskarżona tego nie uczyniła, powodując uszczuplenie w łącznej wysokości 602701 złotych za tenże okres. Braki w zakresie udokumentowania transakcji sprzedaży według przepisów obowiązujących w datach czynów stanowiło także wypełnienie znamion czynu opisanego w art. 61 § 1kks.

Podobnie z przyczyn omówionych szeroko wyżej, Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżona dopuścił się czynu opisanego w pkt II, III i IV części wstępnej wyrok, przy czyn Sąd zmienił kwalifikację prawną tego zachowania eliminując z podstawy art. 37 § 1 pkt 3 kks. Jednym z warunkiem obostrzenia w zakresie kary według w/w przepisu nie długie odstępy czasu pomiędzy zrachowaniami przestępczymi. W realiach sprawy, skoro deklaracje podatkowe były składane w odstępach większych niż rok, ten warunek nie został zachowany. Ponadto Sąd skorygował opis czynu jak w pkt I części dyspozytywnej wyroku.

Zdaniem Sądu oskarżona działała umyślnie z zamiarem bezpośrednim, gdyż miała świadomość ciężących na niej obowiązków podatkowych i będąc osobą zarządzającą firmą zatrudniająca pracowników, posiadała odpowiednią wiedzę odnośnie konsekwencji nie ujawnienia części produkcji i tym samym działaniem w „szarej strefie” oraz

niewłaściwym udokumentowaniu transakcji, co w konsekwencji doprowadziło do złożenia nieprawidłowych zeznań podatkowych.

Czyn oskarżonej był społecznie szkodliwy w znacznym stopniu. Przekonuje o tym w szczególności rodzaj i charakter naruszenia interesów finansowych Skarbu Państwa, waga naruszonych przez nią obowiązków, wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, a także sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, w tym fakt działania oskarżonej w relatywnie długim okresie czasu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał M. Z. (2) za winną przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks i art. 61 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kk w zw. z art. 7 § 1 kks za co skazał ją na karę 80 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 60 zł. Ponadto uznał ją także winną czynów z art. 56 § 2 kks i art. 61 § 1 kks i za to wymierzył jej karę 30 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 60 zł. Połączył wszystkie kary grzywny i wymierzył jedną karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wynosi 60 zł.

Określony w wyroku wymiary kary jednostkowych grzywny mieszczą się w granicach określonych przez ustawę. Dolegliwość orzeczonych kar, w tym kary łącznej nie przekracza stopnia winy oskarżonej i jednocześnie jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynów oraz czyni zadość poczuciu sprawiedliwości. Sąd ustalając wysokość kar uwzględnił również fakt, iż oskarżona nie była dotychczas karany. Wysokość stawki dziennej grzywny Sąd ustalił w oparciu o kryteria określone w art. 23 § 3 kks.

Kara łączna grzywny z jednej strony uwzględnia bliski związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy czynami, z drugiej zaś dolegliwość z niej wynikająca, jest wystarczająca dla wzbudzenia w oskarżonej krytycznej oceny popełnionego czynu, a co za tym idzie spowoduje, iż w przyszłości będzie ona przestrzegała porządku prawnego.

Sąd również na podstawie art. 33 § 1 i 2 kks w zw. z art. 22 § 2 pkt 4 kks orzekł wobec oskarżonej obowiązek zwrotu korzyści majątkowej jaką osiągnęła z tego tytułu, że w sposób nieprawidłowy, zaniżając należności podatkowe, rozliczyła się z Urzędem Skarbowym.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwolnił oskarżoną z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że ich poniesienie byłoby dla niej zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową, możliwości zarobkowe oraz konieczność uiszczenia orzeczonej kary grzywny i należności skarbowych.